

lelse gøre parten bekendt med adgangen til at få sagen genoptaget. Myndigheden kan fastsætte en frist for fremsættelsen af genoptagelsesbegæringen.

Henvisningen til § 19 indebærer dels, at der i de tilfælde, hvor der efter denne bestemmelse slet ikke består nogen pligt for myndigheden til at iværksætte partshøring, heller ikke består nogen pligt til at iagttage bestemmelsen i § 20, dels at der efter § 20 kan gøres de samme begrænsninger med hensyn til de faktiske oplysninger, der skal forelægges parter, som de, der følger af § 19.

Som anført ovenfor i bemærkningerne til stk. 1 medfører denne bestemmelse ikke nogen udvidelse af myndighedens adgang til at omgøre en truffet afgørelse. Derimod indebærer bestemmelsen sammenholdt med bestemmelsen i stk. 1 en *forpligtelse* for myndigheden til, i tilfælde hvor partshøring er undladt i medfør af stk. 1, at realitetsbehandle sagen på ny, hvis parten fremsætter begæring herom og fremkommer med oplysninger, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Efter bestemmelsen i *stk 3* afbrydes en eventuel klagefrist, hvis parten fremsætter genoptagelsesbegæringen inden klagefristens udløb. Klagefristen løber i så fald videre fra det tidspunkt, hvor afgørelsen er meddelt parten, dog med mindst 14 dage.

Til § 21

Bestemmelsen i lovforslagets § 21 svarer med enkelte lovtekniske ændringer i det hele til § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen. I bestemmelsen i stk. 2, nr. 3, er det præciseret, at bestemmelsen i stk. 1 om partshøring efter partens begæring ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved lov er fastsat særlige bestemmelser, der sikrer, at parten kan få adgang til at afgive en udtalelse til sagen, inden afgørelsen træffes. Dette svarer til, hvad der i administrativ praksis antages at gælde efter § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen.

Om samspillet mellem denne bestemmelse og lovforslagets regler om partshøring på myndighedens initiativ henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 d.

Til kapitel 6

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 22–24 er udarbejdet med udgangspunkt i de synspunkter, der er anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 e.

Forslagets § 22 indeholder en almindelig bestemmelse om, at en forvaltningsafgørelse, der

meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre den giver den pågældende part fuldt ud medhold. Hertil slutter sig bestemmelserne i forslagets §§ 23 og 24 om begrundelse af afgørelser, der er meddelt mundtligt og om begrundelsens indhold.

I tilknytning hertil indeholder lovforslagets § 36 en regel, hvorefter bestemmelser i andre love eller bestemmelser fastsat i medfør af lov, som stiller strengere krav til begrundelsens indhold end de, der følger af lovforslagets § 24, opretholdes. Dette sidste vil typisk være tilfældet for sagsområder, hvor administrative afgørelser skal træffes ved »kendelse«.

Lovforslagets § 24 sammenholdt med § 36 indebærer endvidere, at § 24 uanset indholdet af eksisterende bestemmelser om begrundelse vil udgøre mindstekravet til begrundelsens indhold.

I det omfang, der i lovgivningen findes regler, hvorefter afgørelser, der giver den pågældende fuldt ud medhold, skal begrundes, vil sådanne regler fortsat gælde ved siden af den nu foreslåede regel om ledsagende begrundelse af afgørelser, hvor der ikke gives den pågældende medhold fuldt ud.

Til § 22

Bestemmelsen i § 22 indeholder i stk. 1 en almindelig regel om, at en afgørelse, der meddeles skriftligt, skal ledsages af en begrundelse, medmindre afgørelsen giver den pågældende part fuldt ud medhold.

Efter bestemmelsen er det alene en skriftlig meddelelse om en *afgørelse*, der skal ledsages af en begrundelse. Det er således kun afgørelsen af den pågældende sags realitet, der skal begrundes. Procesledende beslutninger og andre dispositioner i forbindelse med tilrettelæggelsen af sagens behandling er derfor ikke omfattet af begrundelsespligten, medmindre der er adgang til særskilt påklage, jfr. således § 16, stk. 4 om klage over afslag på aktindsigt. Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne ovenfor til lovforslagets § 2, stk. 1.

Der er efter justitsministeriets opfattelse ikke tilstrækkelig anledning til generelt at undtage sager om strafferetlig forfølgning af lovovertrædelser eller sager om ansættelse eller forfremmelse i det offentlige tjeneste fra en regel om begrundelse (begrundelsesudvalgets betænkning side 39). Bestemmelsen i lovforslagets § 24, stk. 3, sammenholdt med § 15, især stk. 1, nr. 3, om undtagelse fra aktindsigt af hensyn til forebyggelse m.v. af lovovertrædelser og beskyttelse af vidner m.v. vil